

Arrest

nr. 215 231 van 16 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2017 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 15 april 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 april 2013.

1.2. Op 30 mei 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.3. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd in 2015 door het OCMW te Antwerpen op de hoogte gesteld van verzoekers reis naar Pakistan tussen april 2014 en mei 2015.

1.4. Verzoeker werd vervolgens op 17 januari 2017 opgeroepen voor een gehoor omdat uit zijn dossier bleek dat een nieuw element in verband met zijn vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen en dit nieuwe element de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe zou kunnen brengen zijn vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 13 februari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus omdat werd vastgesteld dat het persoonlijk gedrag van verzoeker later erop wijst dat hij geen vervolging vreest. Deze beslissing werd op 23 februari 2017 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en is uw familie afkomstig uit het district Achin in de provincie Nangarhar. Uzelf bent geboren in de stad Jalalabad en op dit ogenblik wonen uw ouders met enkele familieleden, waaronder uw vrouw en zoon, in de hoofdstad Kabul.

In 2009 begon u te werken als linguïst en cultureel adviseur bij het bedrijf International Management Services (IMS). In het voorjaar van 2009 werd u naar Kandahar gestuurd waar u als tolk samenwerkte met de Canadese troepen. In 2010 werd u overgeplaatst naar Zabul waar u als een linguïst werkte voor de Roemeense troepen. In de zomer van 2010 werd u gepromoveerd naar een senior post binnen het bedrijf op de luchtmachtbasis van de internationale troepen in Kandahar. Daar werd u als HR-manager verantwoordelijk voor de tolken van IMS die in de zuidelijke provincies van Afghanistan samenwerkten met de verschillende buitenlandse troepen. In februari 2012 werd u gepromoveerd tot operationeel supervisor.

Sinds 2012 werd u bedreigd door de Taliban. Uw vader adviseerde u daarom om uw functie te verlaten en te trouwen. Eind oktober 2012 keerde u terug naar Kabul waar u in het huwelijk trad. In februari 2013 kreeg u een dreigbrief waarin stond dat u moest stoppen met uw werk.

Op 28 februari 2013 reed u samen met vrouw van Kabul naar Jalalabad toen het voertuig in de provincie Laghman onder vuur werd genomen. U raakte hierbij licht gewond. Na dit incident woonde u nog een maand bij uw schoonfamilie in Kabul terwijl uw vader uw vertrek probeerde te regelen. Op 5 april 2013 nam u het vliegtuig in Kabul en vloog u, met uw eigen paspoort, naar Dubai. U verklaarde dat u voordien ooit een visum had voor Pakistan. Maar omdat u nooit naar Pakistan was geweest, had u uw visum eigenhandig uit uw paspoort verwijderd, vandaar dat pagina 14 van uw paspoort beschadigd is. Vanuit Dubai zou u met een vals paspoort zijn verder gereisd. Tien dagen later kwam u aan in België, waar u op 16 april 2013 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende stukken voor: uw Afghaans paspoort van 2011, een taskara (Afghaans identiteitsbewijs), zes attesten over tewerkstelling bij IMS, een overzicht van bankverrichtingen 2011-2012, een verzendingsbewijs uit Afghanistan en USB-stick met 11 foto's van uzelf.

Op 27 mei 2013 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), waarop u erkend werd als vluchteling. In 2015 werd het CGVS door het OCMW Antwerpen op de hoogte gesteld van uw reis naar Pakistan tussen april 2014 en mei 2015.

U werd opnieuw gehoord door het CGVS op 17 januari 2017 met het oog op het onderzoek van deze nieuwe elementen. U verklaarde toen dat u in november 2015 zelf met uw (voorgaande) Belgische reistitel naar Afghanistan was terug gekeerd omdat uw moeder ziek was. U was verder van april 2014 tot mei 2015 in Pakistan, u verklaarde daar te zijn ontvoerd. U was op het ogenblik van het gehoor op 17 januari 2017 in het bezit van uw Belgische reistitel van 2016 en uw Belgisch verblijfsdocument. Heden blijkt ook dat u nog een broer in België hebt die hier sinds 2003 is en die u niet vermeldde bij uw eerste asielaanvraag, zijnde W. Wa. (O.V. 5.536.474). Daarnaast hebben ook uw zus en jongere broer in 2015 asiel aangevraagd, zijnde S. P. (O.V. 8.187.280) en S. H. (O.V. 8.187.277).

B. Motivering

*U werd in mei 2013 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande, u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken. Artikel 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of **ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.***

In 2015 werd het CGVS op de hoogte gebracht van uw langdurig verblijf in Pakistan nadat u was erkend als vluchteling én zonder dat u de Belgische overheidsdiensten hiervan op de hoogte stelde. U werd op 17 januari 2017 opgeroepen voor een gehoor op het CGVS in het kader van deze nieuwe elementen. Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform artikel 35/1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (hierna KB 11 juli 2003) (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier). Tijdens dat gehoor gaf u zelf ook aan dat u in november 2015 vanuit België naar Afghanistan reisde.

U keerde aldus in november 2015 voor een periode van twintig dagen naar Afghanistan terug. De vaststelling dat uw persoonlijk gedrag er op wijst dat u in uw land van herkomst, zijnde Afghanistan, geen vervolging vreest, om welke reden dan ook, volstaat om op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet over te gaan tot de intrekking van uw vluchtelingenstatus.

Meer nog, op basis van bepaalde tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen moet het CGVS vaststellen dat u niet altijd de waarheid spreekt en zelfs bewust bepaalde zaken tracht te verhullen ten aanzien van de Belgische asielinstanties.

Vooreerst merkt het CGVS nog op dat u tijdens het gehoor op 17 januari 2017 meermaals te kennen gaf dat u niet wist dat u vanuit België niet naar Afghanistan mocht terug keren wanneer u het statuut van vluchteling was toegekend (zie gehoorverslag CGVS 17/01/2017 p.3, 4, 6 en 19). Deze opmerking (voor zover al geloofwaardig) doet er niet toe. Immers, indien u werkelijk in België bent en een vrees koestert ten aanzien van uw land van herkomst Afghanistan én dat ook zo verklaart ten aanzien van de asielinstanties die u op basis daarvan een statuut toekennen, spreekt het voor zich dat u niet zomaar kan terugreizen naar uw land van herkomst. Dat uw moeder ziek zou zijn en dat u de enige bent die haar zou kunnen helpen bij het ziekenhuisbezoek, doet geen afbreuk aan deze bevindingen. Immers woont uw vader bij uw moeder én blijkt ook dat verschillende andere familieleden bij hen inwonen of in de stad Kabul verblijven (zie gehoorverslag 17/01/2017 p.5, 6 en 9).

Bovendien blijkt dat u in eerste instantie uw terugkeer naar Afghanistan lijkt te hebben willen verhullen voor de Belgische asielinstanties. Zo verklaarde uw zus ten aanzien van de Belgische asielinstanties dat u terugkeerde naar Afghanistan, maar dat ze niet geacht werd dit mee te delen omdat u er problemen door zou krijgen (zie gehoorverslag zus S. P. O.V. 8.187.280 22/11/2016 p.19 en 20). Aldus was u blijkbaar wél bewust van de beperkingen voor u inzake een terugkeer naar Afghanistan. Daarbij is het opvallend dat uw zus tot tweemaal toe aangeeft dat u beschoten zou zijn in die periode, zelfs dat u in uw been geschoten werd (zie gehoorverslag zus S. P.O.V. 8.187.280 22/11/2016 p.19 en 20). U hebt daar echter helemaal niets over verteld, u gaf zelfs aan dat u gewoon in Kabul verbleef en dat er enkel bepaalde mensen naar u zou hebben gevraagd (zie gehoorverslag CGVS 17/10/2017 p.17). Ondanks u expliciet gevraagd werd naar problemen in Kabul bij terugkeer in 2015 gaf u op geen enkele wijze aan te zijn beschoten. Aldus lijkt het dat u geen zicht wilt geven op de werkelijke situatie. Volledigheidshalve merkt het CGVS hier nog op dat op uw facebook-account een foto van u in Mazar-e Sharif staat die is gepost in 2016 (zie blauwe map van het administratief dossier). U werd daar op gewezen en in eerste instantie verklaarde u dat u ook in 2015 daar was geweest, hetgeen ook uit uw kleding en houding op de foto zou kunnen blijken. Echter gevraagd waarom u daar dan was, corrigeerde u dat u dat weliswaar dan had gepost, maar dat het een oude foto was en dat u in 2015 enkel in Kabul was (zie gehoorverslag CGVS 17/01/2017 p.8), hetgeen maar weinig kan overtuigen.

Verder legde u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af aangaande uw terugkeer en verblijf in Pakistan. Uw verklaringen over die periode zijn niet coherent en amper gestaafd met documenten. Primo, u verklaarde dat uw visum dreigde af te lopen alvorens uw moeder was genezen en u dus stappen ondernam om het visum te verlengen.

Echter kon u hiervan op geen enkele wijze enig document van voorleggen. Nochtans is de aanvraag van een verlenging van een visum een officiële aanvraag waarvoor de nodige stukken moeten worden verzameld. Dat u überhaupt in Pakistan het risico nam om langer te blijven dan de u toegestane periode op basis van het visum (dat u België zou hebben verkregen met een Belgische reistitel), maakt uw verklaring niet geloofwaardiger, wel in tegendeel. Gezien u nog maar net een jaar voordien in 2013 in België een beschermingsstatuut verkreeg, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u de nodige voorzorgen neemt en voorzichtig bent in de reizen die u onderneemt. Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u verklaarde naar Pakistan te zijn gereisd met enkel een vliegticket heen (zie gehoorverslag CGVS 17/01/2017 p.14), waaruit misschien al blijkt dat u niet de regels wilde naleven en u de intentie had om langer weg te blijven dan het visum u zou toelaten. Secundo, u legt ook geen enkel stuk neer van wat zou gebeurd zijn tijdens uw zogenaamde terugkeer naar Pakistan. U verklaarde ontvoerd te zijn geweest door mensen die zich voordeden als politie, maar daarvan legt u geen enkel stuk neer ter staving. U hebt blijkbaar nadien op geen enkele wijze uw zogenaamde ontvoering proberen aan te klagen bij de Pakistaanse politie of hogere instanties, noch bij enige hulporganisatie of internationale instelling. Noch hebt u in Pakistan op enige wijze de Belgische ambassade gecontacteerd in de periode dat u daar problemen zou hebben gekend. De zogenaamde verkoopakte die u via het OCMW had voorgelegd en die zou staven dat uw vader geld verzamelde voor uw vrijlating, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Immers blijkt daaruit nergens dat het geld dat via de verkoop zou zijn verkregen ook voor uw vrijlating zou hebben gediend. Dat u trouwens na uw vrijlating op geen enkele wijze trachtte te weten te komen wie u zou hebben ontvoerd (zoals u zelf aangaf) ondermijnt elke vorm van geloofwaardigheid van uw beweerde ontvoeringsverhaal in Pakistan. Tertio, legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over die periode. Zo verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat zowel uw vrouw als uw zoon vanuit Afghanistan naar Pakistan reisde en dat u hen daar hebt ontmoet in 2014 (zie gehoorverslag CGVS 17/01/2017 p.16). Echter verklaarde u na terugkeer in mei 2015 ten aanzien van het OCMW dat uw vrouw bevallen was van een zoon, maar dat u uw zoon nog nooit had gezien (zie verslag OCMW, toevoeging van 5/2015). Volledigheidshalve blijkt dat u bij uw eerste asielaanvraag uw broer die in België al een erkend vluchteling was sinds 2003 niet vermeldde. Dit geeft al aan dat u blijkbaar bewust bepaalde dingen wilde achterhouden voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde dat misschien te zijn vergeten door de stress (zie gehoorverslag CGVS 17/01/2017), hetgeen geen afdoende verklaring is gezien de ernst van deze zaken. U verwees destijds zelfs enkel naar uw vier zussen en één broer die allen in Kabul zouden zijn, u gaf uw oudere broer W. (O.V. 5.536.474) niet op (zie verklaring DVZ 16/04/2013 vraag 18 én gehoorverslag CGVS 27/05/2013 p.5), ondanks u zelfs herhaaldelijk werd gevraagd naar eventuele familie in België (zie vragen 30, 31 en 32). Zulke leugens tasten danig uw algemene geloofwaardigheid aan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het CGVS van oordeel dat er zich actueel een intrekking van uw vluchtelingenstatus opdringt daar uw persoonlijk gedrag erop wijst dat u geen vervolging meer vreest in Afghanistan.

Gezien uw beweerde vrees bij terugkeer niet meer geloofwaardig overkomt door uw terugkeer naar Afghanistan in november 2015, kunt u evenmin zich steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte merkt het CGVS nog op dat u afzonderlijk van uw familieleden naar België kwam in 2013, dat uw asielrelaas los staat van het relaas van uw familieleden en dat het CGVS ten aanzien van uw familieleden dan ook een eigen beslissing neemt op basis van individuele merites in het asieldossier van de betrokken familieleden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het CGVS benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het CGSV van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid.

Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het CGVS beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een jonge en gezonde man bent, die heeft gestudeerd, die verschillende talen spreekt en die beroepservaring heeft opgedaan reeds vroeger in verschillende regio's van Afghanistan en later ook in België. Daarnaast geeft u ook aan dat uw ouders, sommige zussen, uw vrouw en zoon in Kabul wonen. U hebt immers ook bij hen verbleven bij uw terugkeer naar Afghanistan in 2015. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het CGVS vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 55/3/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en

van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting om alle gegevens van het dossier in overweging te nemen”.

In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, “*zijnde de materiële motiveringsplicht*” en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren, dan wel te weerleggen.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de beslissing tot intrekking te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een uittreksel uit de voorbereidende werkzaamheden van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet (stuk 2), een attest van IMS van 30 april 2012 (stuk 3), een “*Toegang ID*” van 29 juli 2010 (stuk 4), een attest van “*Groupement tactique 2° Bataillon*” van 5 oktober 2009 (stuk 5) en een USB-stick houdende een video en foto’s van verzoeker tijdens zijn werkzaamheden met de buitenlandse troepen (stuk 6).

Op 29 november 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een uittreksel uit het rapport “*EASO COI Report: Afghanistan. Security Situation*” van december 2017 (p. 1-74), een uittreksel uit het rapport “*EASO COI Report: Afghanistan. Security Situation – update*” van mei 2018 (p. 1-34), de COI Focus “*Afghanistan: security situation in Kabul city*” van 24 april 2018 en een uittreksel uit het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (p. 71-77 en 83-84) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Op 3 december 2018 laat verzoeker per drager een aanvullende nota met volgende nieuwe stukken aan de Raad toekomen: een arbeidsovereenkomst van 3 mei 2017 (stuk 7), een internetartikel “*Afghan Biographies. Raziq, Abdul Achakzai Lt Gen killed*” (stuk 8) en foto’s van verzoeker samen met Lt. Gen. Abdul Raziq Achackzai (stuk 9) (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met volgend stuk: een uittreksel uit het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 (p. 112-114) (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Intrekking van de vluchtelingenstatus

2.3.2.1. In de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende vluchtelingenstatus ingetrokken omdat verzoekers persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker zelf gedurende zijn gehoor van 17 januari 2017 aangeeft dat hij in november 2015 voor een periode van twintig dagen is teruggekeerd naar

Afghanistan; (ii) verzoekers bewering als zou hij niet op de hoogte zijn geweest van het feit dat hij niet vanuit België naar Afghanistan mocht terugkeren niet relevant is nu redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, mocht hij daadwerkelijk een vrees koesteren ten aanzien van Afghanistan, hij niet zomaar kan terugreizen naar zijn land van herkomst en de bewering als zou hij de enige zijn geweest die zijn moeder bij het ziekenhuisbezoek zou kunnen helpen niet kan overtuigen; (iii) verzoeker zijn terugkeer naar Afghanistan initieel zelfs voor de Belgische asielinstanties lijkt te hebben willen verhullen en (iv) verzoeker voorts tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt aangaande zijn terugkeer en verblijf in Pakistan tussen april 2014 en mei 2015.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)

§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest."

2.3.2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in 2015 door het OCMW te Antwerpen op de hoogte werd gebracht van verzoekers langdurig verblijf in Pakistan nadat hij was erkend als vluchteling en zonder dat hij de Belgische overheidsdiensten hiervan op de hoogte stelde. Tijdens het gehoor van 17 januari 2017 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van deze nieuwe elementen gaf verzoeker bovendien zelf aan dat hij in november 2015 voor een periode van 20 dagen vanuit België naar Afghanistan reisde.

2.3.2.5. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, is het niet verzoekers verblijf in Pakistan op zich dat heeft geleid tot de intrekking van zijn vluchtelingenstatus. Na lezing van het administratief dossier blijkt immers dat het daarentegen de vaststelling is dat verzoeker zelf heeft aangegeven in november 2015 voor een periode van twintig dagen te zijn teruggekeerd naar Afghanistan (administratief dossier, stuk 4, p. 3), alsook het feit dat hij tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen aflegt over die terugkeer naar Afghanistan en zijn terugkeer en verblijf in Pakistan, die de commissaris-generaal ertoe geleid hebben om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde vaststellingen en overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen.

Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn aanvankelijk uiteengezette vluchtmotieven, de stelling dat zijn werkzaamheden nog steeds als geloofwaardig moeten worden beschouwd en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming om te buigen.

Verzoeker betoogt nog in zijn verzoekschrift dat zijn bezoek in Afghanistan was ingegeven omwille van een bijzondere reden, met name humanitaire hulp die hij aan zijn moeder heeft verleend en verwijst naar de parlementaire voorbereidingen (*Doc. Par. Kamer, Zitting 2005-2006, n°2478-001* (verzoekschrift, stuk 2)) waaruit volgens hem blijkt dat niet elke terugkeer blijf geeft van een gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging. Hij stelt bovendien dat er ten tijde van zijn terugkeer naar Afghanistan niemand anders was in de familie om zijn moeder uit het humanitaire noodgeval te helpen, nu zijn vader erg oud is en zijn broer en zus op weg waren naar België, hetgeen ook blijkt uit de bestreden beslissing waarin staat te lezen dat zij in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Ten slotte verwijst hij naar de aan het verzoekschrift gevoegde documenten aangaande zijn werkzaamheden bij IMS (stukken 3-6) en betoogt hij dat hij een *"high profile"* doelwit vormt in Kabul, Afghanistan.

De Raad is vooreerst van oordeel dat de vaststelling dat verzoeker naar zijn land van herkomst terugkeerde en aangeeft dit met eigen (oude) reisdocumenten te hebben gedaan (administratief dossier, stuk 4, p. 3) geenszins verenigbaar is met een vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan, nu hij op deze manier zijn terugkeer bekendmaakte. Voorts dient vastgesteld dat verzoeker met het louter verwijzen naar de reden van zijn terugkeer, met name de ziekte van zijn moeder en het gebrek aan aanwezigheid van andere familieleden en het poneren van een vrees voor vervolging omwille van zijn vroegere werkzaamheden in Afghanistan bij het bedrijf International Management Services (IMS) op geen enkele wijze de vaststelling kunnen ombuigen dat een terugkeer naar Afghanistan niet te verzoenen is met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging aldaar. Los van het feit dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt om de ziekenhuisopname van zijn moeder te staven, moet er immers op gewezen dat, zo verzoeker daadwerkelijk meent een vrees voor vervolging te koesteren omwille van zijn werkzaamheden bij IMS en hiertoe internationale bescherming ontvangt in België, het loutere feit dat zijn moeder moet worden opgenomen in het ziekenhuis op zich niet kan volstaan om alsnog een terugkeer naar Kabul in Afghanistan te overwegen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er, in tegenstelling tot hetgeen hij in het verzoekschrift voorhoudt, wel degelijk familieleden in de nabijheid van zijn moeder woonden in de periode dat hij naar Afghanistan is afgereisd. Zo geeft hij immers te kennen dat naast zijn vader, ook zijn zus A. met haar kinderen, alsook verzoekers vrouw en zoon inwonen bij zijn ouders (administratief dossier, stuk 4, p. 6 en 9). Dat hij de enige zou zijn geweest die zijn moeder zou kunnen bijstaan bij haar ziekenhuisbezoek, kan aldus allerminst gevolgd worden.

Met de stelling dat hij zonder aarzelen spontaan informatie heeft gegeven over zijn kort bezoek in Afghanistan en hij dus geenszins informatie poogde achter te houden, beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waarin terecht wordt overwogen dat (i) verzoeker zijn terugkeer naar Afghanistan in eerste instantie lijkt te hebben willen verhullen voor de Belgische asielinstanties, nu (1) zijn zus Z. P. tijdens haar gehoor aangaf dat hij terugkeerde naar Afghanistan, maar dat ze niet geacht werd dit mee te delen omdat verzoeker hierdoor problemen zou krijgen (zie gehoorverslag Z. P. van 22 november 2016, p. 19-20, administratief dossier, map 'Landeninformatie'), (2) de verklaringen van verzoekers zus over de problemen die verzoeker gekend zou hebben bij zijn terugkeer naar Kabul niet overeenstemmen met deze van verzoeker die geen gewag maakt van dergelijke problemen en (3) op verzoekers Facebook-account een foto van verzoeker in Mazar-e-sharif staat die geplaatst werd in 2016 en waarvan verzoeker ook eerst toegeeft daar te zijn geweest in 2015 om dit vervolgens weer te ontkennen en (ii) verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt aangaande zijn terugkeer en verblijf in Pakistan nu (1) hij geen enkel stuk kan voorleggen om zijn bewering te staven dat zijn visum dreigde af te lopen en hij vervolgens stappen nam om dit visum te verlengen en op zich redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker de nodige voorzorgen zou nemen en voorzichtig is in de reizen die hij onderneemt, *quod non*, en verzoeker bovendien verklaart dat hij naar Pakistan gereisd is met enkel een vliegticket heen, (2) verzoeker geen enkel overtuigend stuk neerlegt van wat zou gebeurd zijn tijdens zijn zogenaamde terugkeer naar Pakistan, hij na de voorgehouden ontvoering deze

problemen evenmin ging aankaarten bij de Pakistaanse autoriteiten, dan wel de Belgische ambassade in Pakistan en ook na zijn vrijlating op geen enkele wijze trachtte te weten te komen wie hem zou hebben ontvoerd en (3) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over deze periode, met name het feit of hij zijn vrouw én zijn zoon in Pakistan zou hebben gezien, dan wel dat hij zijn zoon nog nooit had gezien.

Aangaande de vaststelling dat verzoeker bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming zijn broer die in België al een erkend vluchteling was sinds 2003 niet vermeldde, voert verzoeker aan dat zijn broer meer dan 10 jaar geleden Afghanistan verliet en hij toen erg jong was, dat hij geen contact meer met hem had en niet wist in welk land in Europa hij zich bevond zodat hij hieromtrent maar weinig informatie kon geven. Er dient bemerkt dat dit betoog, waarbij verzoeker dus aangeeft dat hij wel op de hoogte was van het feit dat zijn broer naar Europa was gevlucht, geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat hij deze broer W. geheel onvermeld liet bij zijn verzoek om internationale bescherming en slechts melding maakte van vier zussen en één broer die allen in Kabul zouden zijn. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 147 624 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 juni 2015, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

De documenten aangaande zijn werkzaamheden bij IMS (verzoekschrift, stukken 3-6 en rechtsplegingsdossier, stuk 9, stukken 8-9) zijn niet van die aard dat ze de feiten die aan de grondslag liggen van de intrekking van zijn vluchtelingenstatus in een ander daglicht kunnen plaatsen. Uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 blijkt immers dat dergelijke vrees voor vervolging omwille van werkzaamheden *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case [...]*"). Hoger werd echter reeds overwogen dat de vaststelling dat verzoeker in november 2015 terugkeerde naar Kabul, Afghanistan voor twintig dagen erop wijst dat hij in zijn land van herkomst geen vervolging vreest, zodat hij bijgevolg er niet in slaagt zijn aangevoerde (actuele) vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen. Ook met de foto van verzoeker met Lt. General Abdul Raziq Achackzai (rechtsplegingsdossier, stuk 9, stuk 9) en het artikel over diens moord (stuk 8), slaagt verzoeker er niet in om te overtuigen. Het betreft immers een privéfoto die verzoeker reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft voorgelegd en die geen bewijs kan vormen van zijn actuele vrees voor vervolging. Het artikel aangaande Lt. General Abdul Raziq Achackzai heeft bovendien geen betrekking op verzoekers persoon en volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd.

Het feit dat verzoeker werkwillend is, hetgeen blijkt uit de arbeidsovereenkomst van 3 mei 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9), staat volkomen los van de asielprocedure en is van geen enkel belang voor zijn verzoek om internationale bescherming.

Gezien het voorgaande en rekening houdend met de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker na de toekenning van zijn vluchtelingenstatus terugkeerde naar Afghanistan en dat dit persoonlijke gedrag erop wijst dat hij geen vervolging vreest in zijn land van herkomst. Ook lijkt verzoeker zijn terugkeer naar Afghanistan initieel te hebben willen verhullen voor de Belgische asielinstanties en legt hij tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af aangaande zijn terugkeer en verblijf in Pakistan. Dit alles ondermijnt dan ook zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.7. In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal met recht beslissen de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet in te trekken.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 en het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van december 2017, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 en de COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Kabul city”* van 24 april 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal.

Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen *"high profile"*-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *"collateral damage"* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiietische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *"open combat"* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. In zoverre er in de stad Kabul sprak zou zijn van willekeurig geweld, dient erop gewezen dat in het rapport *"EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2018 (p. 99) uitdrukkelijk wordt vermeld dat het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een jonge en gezonde man bent, die heeft gestudeerd, die verschillende talen spreekt en die beroepservaring heeft opgedaan reeds vroeger in verschillende regio's van Afghanistan en later ook in België. Daarnaast geeft u ook aan dat uw ouders, sommige zussen, uw vrouw en zoon in Kabul wonen. U hebt immers ook bij hen verbleven bij uw terugkeer naar Afghanistan in 2015. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Daar waar UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul (*"UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul"*, (eigen onderlijning)) (rechtsplegingsdossier, stuk 11), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: *"[...] an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account."* (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielprocedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden.

Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker redelijk kan worden geacht.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij slechts kortstondig naar Kabul in Afghanistan terugkeerde om zijn moeder te helpen bij haar ziekenhuisbezoek en dat hij bij een terugkeer naar Kabul als een "*high profile*" doelwit beschouwd zal worden omwille van zijn werkzaamheden voor IMS en met buitenlandse troepen, dient benadrukt dat zo verzoeker daadwerkelijk meent dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, het loutere feit dat zijn moeder ziek was op zich niet volstaat om alsnog een terugkeer naar Kabul in Afghanistan te overwegen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker zijn werkzaamheden voor IMS sinds begin 2013 heeft stopgezet en hij er niet in slaagt om een actueel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit klemmt des te meer nu verzoeker aangeeft dat hij gedurende de twintig dagen dat hij in Kabul verbleef geen problemen heeft gekend (administratief dossier, stuk 4, p. 17), noch enig gewag maakt van problemen die zijn ouders, zijn zus A., zijn vrouw en zoon - die allen in Kabul verblijven - zouden kennen omwille van zijn vroegere werkzaamheden.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat terdege rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en dat hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER